

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΥΡΡΗΣ

Εικοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Μηνὸς Ὀκτώβρη τριανταμία,
παντοῦ γαλήνη καὶ νηνεμία.

Ἔτος χίλια καὶ ἐννιά καὶ ἐνιακόσα,
νέα πλάσις στὰ νέφη πετώσα.

Ποῦντος χίλια πέντε καὶ ἐννενήντ' ἀκόμη
καὶ ὅλο γιὰ συλλήψεις τρέχουν ἀστυνόμοι.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Καλημέρα, Περικλέτο,
μὲ τὸ τρύπιο στιβαλέτο.

Π.— Καλημέρα, Τραπεζίτη,
ποῦχες τῆς μπεκάτσας μύτη.

Φ.— Τί μοῦ κάνεις; πῶς περνᾷς;
ποῦ πηγαίνεις, ποῦ γυρνᾷς;

Π.— Πότε στὴ Βουλὴ τὴν μάννα
τὴν ἡμέρα μου περνῶ,
καὶ ἄλλοτε μ' ἀεροπλάννα
στὸν ἀέρα τριγυρνῶ.

Φ.— Ξέρεις τίποτα νὰ πῇς;
Π.— Λέν σὲ δρόμο προκοπῆς
πῶς θὰ μπῇ καὶ ἡ Ρωμηοσύνη
καὶ Παράδεισος θὰ γίνη.

Φ.— Τοῦτο πὰ τὸ ξέρουν ὅλοι
πῶς θὰ γίνη περιβόλι.

Π.— Ἄλλο τίποτα δὲν ξέρεις;...
Λένε τώρα, Φασουλῆ,
πῶς στὸ τέλος προσεγγίζει μετ' ὀλίγον ἡ Βουλὴ.

Φ.— Ἄλλο τίποτα δὲν ξέρεις;
Π.— Τίποτ' ἄλλο, παρὰ μόνον
πῶς ἀναβολὴ θὰ γίνη τῶν περικλεῶν Ἀγώνων.

Φ.— Μὰ γιατί, βρε Περικλέτο;
Π.— Δὲν εἰσεύρω καὶ καλά,
ὅμως λένε, Φασουλῆ μου, πῶς δὲν ἔχομε ψιλὰ.
Καὶ γιὰ τούτους τοὺς μεγάλους
Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας,
ποῦ μᾶς δείχνουν πλοῦτον κάλλους
καὶ δοξάζουν τοὺς αἰῶνας,
δὲν ἀντέχει λέν ἡ κάσσα τοῦ Ταμείου τοῦ πτωχοῦ,
καὶ ἔνα νέφος νέας λύτης ἐξαπλώθη πανταχοῦ.

Καὶ γιὰ τοῦτο τὸ μαντάτο
ἦλθε κόσμος ἄνω κάτω,
καὶ θρηνοῦν μὲ πόνον ὅλοι,
ποῦ δὲν θάλλθουν δισκοβόλοι,
ἄλται, πύκται, καὶ δρομεῖς
στὸ πεδίων τῆς τιμῆς.

Ἐν τῷ μέσῳ τόσοσ' ὅλου
πολυάσχαλος τυρβάζω,
καὶ στὰ μάρμαρα ρεμβάζω
τοῦ Σταδίου τοῦ παγκάλου.

Καὶ τὸ βλέπω καὶ πονῶ
καὶ τὴν τύχη του θρηνῶ.
Ματαιότης ὅλα χλεῦη...
δὲν ἀκοῦς σὰν πρὶν θορύβους,
ἐρημία βασιλεύει
σὲ κονίστραις καὶ σὲ στίβους.

Δὲν κυττάζω μήτε ξένους ἀθλητὰς καὶ γηγενεῖς
καὶ ἄλλους τοῦ Σταδίου λάτρας,
μήτε Δόριζας κανεῖς,
μήτε Τόφραλος τῆς Πάτρας.

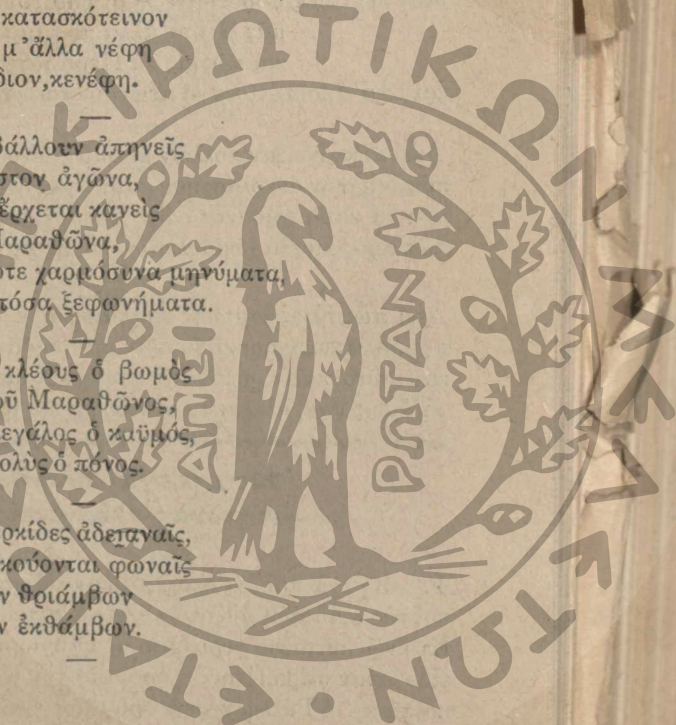
Μοῦτρα γνωστά μου καὶ ἄγνωστα σὰν πρὶν δὲν συναντῶ,
οὐδ' ἄλματα μετὰ φορᾶς, ἀλλ' οὐτ' ἐπὶ κοντῷ,
δὲν βλέπω καὶ τοὺς Βασιλεῖς στοὺς θώκους τῶν ἐκείνους
νὰ βλέπουνε τοὺς ἀθλητὰς καὶ νὰ σκορποῦν κοτίνους.

Κανεῖς δὲν ἀγωνίζεται, κανεῖς δὲν δρέπει κότινον,
καὶ νέφος κατασκότεινον
ἀπλοῦται μ' ἄλλα νέφη
στὸ Στάδιον, κενέφη.

Μᾶς ἀναβάλλουν ἀπηνεῖς
τὸν κάλλιστον ἀγῶνα,
μήτε μᾶς ἔρχεται καγεῖς
ἀπὸ τὸν Μαραθῶνα,
νὰ μᾶς εἰπῇ σὰν καὶ ἄλλοτε χαρμόσυνα μηνύματα,
μήτε λαὸς ἐνθουσιᾷ μὲ τόσα ξεφωνήματα.

Σιγᾷ τοῦ κλέους ὁ βοῦμος
καὶ ἡ γῆ τοῦ Μαραθῶνος,
καὶ εἶναι μεγάλος ὁ καῦμος,
καὶ εἶναι πολὺς ὁ πόνος.

Βλέπω κερκίδες ἀδειαναῖς,
καὶ δὲν ἀκούονται φωναῖς
ἀθλητικῶν θριάμβων
ἐκ θεατῶν ἐκθάμβων.

Και σὲ ποδάρι κανενὸς
κανεὶς μὲ στόμα κεχηνὸς
δὲν βλέπει σὰν καὶ πρῶτα
ταχύτης ἰδρῶτα.

Ποῦ τῶν δρομέων, Φασουλῇ καὶ τῶν ἄλλων τὸ σμήνος;
τώρα τὸ πᾶν ἐρήμωσις καὶ τάφων ἡσυχία...
καὶ μόνον ἓνας ἄγγελος ταχὺς ἐκ Σαλαμίνος
ἐρχεται κατὶ νὰ μᾶς πῇ γὰ κάποια ναυμαχία.

Κι' αὐτὸς ποῦ λές, σκαρτάδε,
μᾶς ἀναγγέλλει τάδε.
Μᾶς λέγει γὰρ τὸν Στόλο μᾶς πῶς κατεναυμαχήθη,
μᾶς λέγει πῶς ἐφρούσαν μὲ κανοναῖς τὰ πλήθη.

Μᾶς λέγει γὰρ τὸ Ναυτικὸ
πῶς τοὺς Ρωμηοὺς ἐπτόρῳσε,
πῶς γέννησε τὸν πανικὸ
καὶ καθ' ἑλθρὸς ἐκέρῳσε.

Μᾶς ἀναγγέλλει, Φασουλῇ, σπουδαῖα γεγονότα,
καὶ τρομερῶν ναυμαχιῶν τρομακτικὰ μαντάτα,
πῶς σὲ σπηλαιῖς βρεθήκανε στασιαστῶν πισκότα
κι' ἀσκήα πρὸς τοὺς μὲ νερὸ καὶ μὲ κρασί γεμάτα.

Καὶ λέγε τοῦτον τὸν καιρὸ
καμπόσοι πατριῶται
πῶς τώρα σὲ κρασί νερὸ
βάzzουν οἱ στασιῶται.

Μᾶς λέγει πῶς στασιαστὰς τσακόνουν ὀλοένα,
πῶς ὁ Τυπάλδος μοίραζε καὶ κάστανα ψημένα,
κι' αὐτὸ δηλοῖ πῶς βάλθηκε, ξυλένη μου κεφάλι,
τὰ κάστανα ἀπὸ τὴν φωτιά μονάχος του νὰ βγάλῃ.

Μᾶς λέει πῶς περίτολοι καὶ μὲ πεζοὺς κι' ἐφιπποὺς
βγήκαν σὲ καραοῦλι,
μᾶς λέει πῶς τὸν πιάσανε πρὸς τοὺς Ἀμπελοκήπους
μαζὶ μὲ τὸν Δημούλη.

Μᾶς λέει πῶς φοροῦσανε κι' οἱ δαὸ τοὺς πατατούκαις,
μᾶς λέει κι' ἄλλα πράγματα,
καὶ πῶς εἰς τὰ Περάματα
καὶ τῶρ' ἀκοῖς ἐνίστε νὰ πέφτουν τρακατρούκαις.

Λέει πῶς ἀνοίξαν πολλῶν κεκοιμημένων τάφοι,
πῶς δάφνην ἀνεβλάστησε κάθε προγόνου τάφος,
λέει τὰ ναυμαχίσαντα στήν Σαλαμίνα σκάφη
πῶς πρὸς λιμένα ρυμουλκοῦν τὸ τῆς πατρίδος σκάφος.

Λέει πῶς ἥλιος λαμπρὸς τροπαιοφόρος δύνων
τῆς πολιτείας χαρετὴ τὸ πρὶν σαθρὸν ἀκάτιον,
καὶ τοῦτο πάλιν ρυμουλκεῖ πληθὺν Νομοσχεδίων,
κι' ἐμεῖς ἀναβαλλόμεθα τὴν δόξαν ὡς ἱμάτιον.

**Στο μέγα Στάδιον ἐκεῖ
Ἀγῶνες Ὀλυμπικοί.**

Φ. — Κι' ἐγὼ ποῦ λές σὲ τὸ Στάδιον ἐπῆγα νὰ ρεμβάσω
καὶ τὰς σκιάς τῶν ἀθλητῶν ἐκεῖ νὰ κατεβάσω.
Κι' ἐνῶ κυττοῦσα γύρω μου μὲ φλογισμένο μάτι
εἶδα σὲ στίβο, Περικλῇ, δρομαῖο τὸν Κορφιᾶτη,
κοντὰ κι' ὁ Ράλλης ἐτρέχε δρομαῖος ἐκεῖ πέρα
κι' ἀνέμιζαν χρυσὰ μαλλιά σὲ τὴν καθαρὸν ἀέρα.

Ὁ μὲν ἐσφίγγετο τὸν δὲ σὲ τὸν δρόμο νὰ περάσῃ,
κι' ὁ Κυριακούλης φάνηκε μὲ τὸν Θανάση.
Κουράγιο, τοῦ φωνάζανε καμπόσοι μὲ σπαθί,
κι' ἐκεῖνος ἀγωνίζεται, κι' ἐκεῖνος προσπαθεῖ,
ὁπότε μ' ἓνα πήδημα καὶ ῥώμην ἄλλου πρῶτου
τὸν Θεοτόκη πέρασε καὶ τὸν συμπέθερό του.

Τότε πάταγος πολὺς,
τότ' ἐκτύπησαν σπιρούνια,
τότ' ἐσήμαναν Βουλῆς
ἡχηρότατα κουδούνια.

Τότε κλονισμὸς κερκίδος,
Περικλῇ συφοριασμένε,
καὶ βοή κραυγῶν ἐξάλλων.

Κι' ὁ Θανάσης τῆς Λοκρίδος,
ποῦ δικτάτορα τὸν ἔλεγε,
σχέδια μεγάλα πάλλων,
σὲ τὸν ξανθὸ ρεπουμπλικάνο καὶ σὲ τὸν Κόντε τὸν Κορφιᾶτη
ὁρὲ βάρδα, ξεφωνίζει, καὶ σὰς ἐφαγα τὸ μάτι.

Τότε θούριον ἀρχίστρας
σὲ τὸ Στάδιον τὰς κονίστρας,
τότ' ἐθαύμαζες σὲ τοὺς στίβους
τῆς πολιτικῆς ἐφήβους,
ποῦ μουςκίδ' ἐστὼν ἰδρῶτα
δὲν ἐτρέχανε σὰν πρῶτα
σὲ πεπατημένους τρεῖς.

Τότ' ἐξύπνησε κι' αὐτὸ
τῆς πατρίδος τὸ ρημαδί,
ποῦ βογγᾷ χωρὶς λεφτό,
καὶ χλωροὶ κοτίνων κλάδοι
στεφανώσανε κεφάλια,
ποῦ μᾶς σώzzουν ἀπὸ χάλια.

Καὶ μέλος ἤκουσα γλυκὴ σωτήρων αἰοδῶν
κι' ἐπεφταν νομοσχέδια παντοῖα βροχηδόν,
καὶ στόματα σφάλλισαν κι' ἐδέσποξε σιγή,
κι' ὁ Νέγρης μόνον ἤθελε νὰ τὰ τροπολογῇ,
μὰ σὲ τὸ καλὰθὶ ῥέγγανε κάθε τροπολογία του
κι' ἐπῖναν σὲ τὴν ὑγεία του.

Ἄλτ' ἀπὸ τῶν τοιμητῶν διάφορα παλούκια
καὶ φόβος γὰρ τῆς τόλμης τῶν τὸ θάρρος ἐπεκράτει,
καὶ σὲ τὸν Λοκρὸ πηγαῖνανε λογῆς λογῆς μπουλουνία,
καὶ τοῦ ζητοῦσαν ραντεβοῦ γὰρ νὰ τοῦ ποῦνε κατὶ.

Κι' εἶπεν αὐτός: σὰς δέχομαι προθύμως, πατριῶται...
νάλιθτε τὰ μεσάνυχτα, νάλιθτε μὲντζα νότε,
δὲν εὐκαιρῶ γὰρ ραντεβοῦ, παρὰ μονάχα τότε.

Τῆς ρητορείας ἀθληταὶ τὴν γλῶσσα τῶν δαγκάνων,
ἐξεμάθαν οἱ δυστυχεῖς τῆς πρώταις παπαρδέλαις,
καὶ τίποτ' ἄλλο, Περικλῇ, δὲν ἐβλεπες νὰ κάνουν
παρὰ μὲ χεῖλη σιγῆλὰ νὰ γλείφουν καραμέλαις.

Ἀγῶνες ἀνορθώσεως, κι' εἰς ὅλους ἦτο δῆλον
πῶς ἓνα κι' ἄλλον ρήτορα τὸν ἐσκαίψε φοβέρα,
ἐν τούτοις παρενρίσκοντο κι' ὁ Μπαούτσος κι' ὁ Δῶλων,
κι' ὅλο τὴν ἡμέραν φούσανε γὰρ μᾶς σὲ τὴν Ἑγγλιτέρα,
κι' ἐφώτιζαν τοὺς Ἀγγλους τῶν μὲ σοβαρὰ κι' ἀστεία
γὰρ αὐτὰ ποῦ τώρα γίνονται σὲ τὴν φῶτι τὴν Ἑστία.

Ἄγων ἀναγεννήσεως μεγάλος καὶ μακρὸς,
ἀγῶν καὶ κόπου Στάδιον, προπόνησις, προπαίδεια,
κι' ἐκεῖνος ὁ χαλκέντερος, Θανάσης ὁ Λοκρὸς,
ὁς του καὶ παρασφίγγεται νὰ βγάzzῃ νομοσχέδια.

Ἀκόμη δὲν ἐξήμερωσε... τρεμουλιαστὰ σὲ τὴν ράχη
ἀνγερινὸς φωτοβολεῖ,
ἀκόμ' οἱ κάμπ' εἶναι θολοί,
καὶ τὰ βουνὰ κι' οἱ βράχοι.

Ἡ πλάσις ἀναπαύεται χωρὶς καμμιὰ φροντίδα,
μόν' ὁ Θανάσης γρηγορεῖ μὲ μάτια σὰν γαρίδα,
μόνον ἐκεῖνος ἀγρυπνεῖ περὶ φροντίς ἀκόμα
κι' ἔχει τὰ νομοσχέδια προσκέφαλο καὶ στρώμα.

Στὴν ὥρα τοῦτη τὴν κρυφὴ
Νεραίδες παραστέκουν,
γὰρ τοῦ Λοκροῦ τὴν κορυφὴ
χρυσὰ στεφάνη πλέκουν.

Κι' ὅλοι τοῦ λέν: Σὺ Κύριε, κι' ὅλοι τοῦ καὶν λιβάνια,
Θανάσης ἔφα, βρε παιδιά,
κανεῖς μὴ βγάzzῃ τσιμουδιά,
καὶ κάνετε μετάνοια.

Ἀγῶνας εἰς τὸ Στάδιον ἀκούω καὶ κυττάζω
καὶ γὰρ τὴν Ἀναγέννησι καθόλου δὲν διστάζω.
Καὶ Συντεχνίαις ἐφθασαν ν' ἀγωνισθοῦν σὲ τὸν στίβον,

καὶ μὲ κοτίνου κλῶνα
προσῆλθε κάποιος πρόγονος δικαίως ἀνταμείβων
καὶ τοῦτον τὸν ἀγῶνα.

Φωνάζει, ἀντάρας, γδοῦποι καὶ κρότοι,
τρέχουν ἢ γλώσσας πολλῶν εὐγλώττων,
κι' εἶδα μπροστὰ μου τὸν Παπαφῶτη,
ποῖναι Προέδρων Προέδρος αὐτοῦ.

Ἦτε σὲ τὸ Στάδιον νὰ γίνῃ σάλος
καὶ γὰρ τὸ πάλλωμα κανῆς μεγάλος.
Δαφνί, φωνάζει, Κέφαρα, Τῆνος,
κι' ἐγὼ τότε, βρε κακομοῖρη,
σὲ τῆς Συντεχνίας κακὸ καὶ θρηγὸς
καὶ τοῦ Κοιτροῦ τὸ πανηγύρι.

Κι' ἀνιγγεῖ ἓνας ἄγγελος μὲ μάτι φλογοβόλο
πῶς τώρα καὶ Συντεχνιῶν συγκρούσεις ἀπειλοῦνται,
καὶ κρῖμα ποῦ δὲν ἔχουνε κι' αὐταῖς κανένα Στόλο
ν' ἀρχίσουνε, βρε Περικλῇ, νὰ βομβαρδοβολοῦνται.

**Ἀγγελιαφόρος συννούς
τάδε λέγει σὲ τοὺς ξυλίνους.**

Μὴ κουφιοκεφαλὰ κηδεῖς ἀκούτε μερικούς...
κατόπιν τῶν ἀγωνιῶν τῶν τῶσων σας ἀγῶνων
δὲν πρέπει ν' ἀναβάλετε τοὺς Ὀλυμπικοὺς
κι' ἀγῶνας νὰ μὴν κάνετε καὶ δρόμους Μαραθῶνων.

Ὁ κύρ Θανάσης ὁ Λοκρὸς παραπολὺ μᾶς σκάνει,
μὲ τῆς οἰκονομίας του κι' αὐτὸς τὸ παρακάνει.

Κι' ἂν μέτρα περισυλλογῆς
λαμβάνονται δρακόντεια,
μὰ πρέπει, τέκνα τέτοιας γῆς,
νὰ ρίψωμεν ἀκόντια.

Ἐμπρός... στὰ χρόνια τὰ πτωχὰ
νὰ ρίξωμε τὸν δίσκο,
κι' ὅχ' ἡ κοιλιὰ μας μοναχὰ
νὰ παίξῃ Καραϊσκο.

Ἄδετε καιρὸ, ποῦ διάλεξαν γιὰ τὴν ἀναβολή,
τώρα ποῦ κόβεται γιὰ μᾶς Δύσις κι' Ἀνατολή,
ποῦ πρέπει σήμερα καθεὶς νὰ ρίξῃ τὸ λιθάρι,
νὰ γίνῃ γίγας Τόφφαλος γιὰ νὰ σηκώσῃ βάρη,
καὶ νὰ πηδήσῃ πτερωτὸς εἰς ὕψος, πλάτος, μήκος,
καὶ τῆς φυλῆς τὴν δύναμιν νὰ δείξῃ καὶ τὸ νεῖκος.

Τί καιρὸς γι' ἀναβολή,
ἐνῶ δρᾷσις μᾶς καλεῖ
μὲ παιᾶνας χαρμοσύνους.

Ἐνῶ θάλλουν ταλαράδες
γιὰ ν' ἀφήσουνε παραδες
καὶ νὰ πάρουνε κοτίνους.

Ἄδετε καιρὸ, ποῦ διάλεξαν νὰ μᾶς τοὺς ἀναβάλλον,
τώρα ποῦ φίλοι μας θερμοὶ
θὰ βροῦν γιὰ τούτους ἀφορμή,
καὶ τὸν ἀναβαλλόμενον καὶ πάλι θὰ μᾶς ψάλουν.

Τώρα ποῦ δειξάμε κι' ἐμεῖς πῶς ἔχομ' εὐρωστία,
τώρα ποῦ πρέπει καὶ σ' ἐμᾶς ἀγώνων ἀριστεία,
τώρα ποῦ συνταράσσονται τ' ἀνήσυχτα στοιχεῖα μας,
κι' ἀκοῦμε πῶς οἱ Βούλγαροι ζητοῦν τὴν συμμαχία μας.

Πρέπει νὰ γινοῦν Ἀγῶνες
γιὰ νὰ δοῦνε κηδεμόνες,
κι' ἔστεμμένοι συγγενεῖς μας καὶ προστάται μᾶς μεγάλοι
πῶς δὲν εἶναι δὰ καὶ τόσο τοῦ Ρωμαίου το ἡλί.

Κι' ἂν τὸ γένος τώρα σκάνῃ
πῶς θὰ γίνουνε στρατοί,
μὰ δὲν εἶναι περιττὴ
τῶν Ἀγώνων ἡ δαπάνη.

Ἦτε πάλιν πρὸς Ἀγῶνας ἀελλόποδες ὥραιοι,
καὶ μὴν κλαῖτε σὰν Ἑβραῖοι
γιὰ παραδες καὶ γιὰ χρέη.

Ἦτω κάθε παλληκάρι
πρὸς τὴν ἄφθιτον τιμὴν...
εἶθε, γένοιτο, μακάρι,
κι' ἔκατὸ φοραῖς ἀμὴν.

Συνωμοσίᾳ μυστικῇ καὶ μάλιστ' ἀπειλητικῇ.

Π. — Ποιοὶ νᾶναι τοῦτοι, ποῦρχονται κατακουκουλωμένοι;

Φ. — Σὰν συνωμόται φαίνονται...

Π. —

Κακὸ ποῦ μᾶς προσμένει.

Φ. — Θαρρῶ πῶς εἶναι βουλευταί... μὲ πάει ριπίδι.

Π. — Αὐτὸ τὸ μοῦσι φαίνεται πῶς εἶναι τοῦ Μπουφίδη.

Φ. — Ἐκεῖνος δὲν συνωμοτεῖ... τοῦ τόγραψαν ἀστεῖα...

Ἐκεῖνος τὸ διέψευσε μὲ τόνον στὴν Ἑστία.

Π. — Συνωμοσία μυστικὴ θαρρῶ πῶς ἐξυφαίνεται.

Φ. — Γιὰ δὲς κι' αὐτὸν... τῆς Λειβαδιᾶς ὁ Λάπας δὲν σοῦ φαίνεται [νετα]

Π. — Κι' ἐκεῖνος πῶς σοῦ φαίνεται, ποῦ στέκει σκεπτικός,

Φ. — Σὰν Ἀντιπρόεδρος Βουλῆς Μαυρομιχαλῆς.

Π. — Κι' αὐτὸς ἐκεῖ, ποῦ μᾶς κυττᾷ μὲ γέλοιο καὶ μὲ χάρη.

Φ. — Μοῦ φαίνεται σὰν πρόσωπο καὶ μπῶι Καφφαντάρη.

Π. — Κι' ἄλλοι φθάνουν ἀπ' ἐκεῖ
συνωμόται Ραλλικοί,
μὰ καὶ Θεοτοκικοὶ
καὶ Μαυρομιχαλικοὶ,
κι' ἄσμα ψάλλουν μ' ἕναν τόνο,
ποῦ μὲ κάνει νὰ παγῶνω.

Συνωμ. — Ἐμπρός, παιδιὰ τῆς μπάτσικας, καθεὶς ἐπαναστάτῃ
κατὰ τῆς εὐρυτάτης.

Εὐρεῖα περιφέρεια, κακὸ, τρομάρα, φοίχη...

εὐρεῖα περιφέρεια, θανάτου καταδίκη.

Εὐρεῖα περιφέρεια, ποῦ μέσα στὴ Βουλὴ
θὰ φέρῃ κάθε ταλαρᾶ καὶ κάθε παραλὴ.

Τί τοὺς κᾶπνισε νὰ θέλουν ἐκλογαῖς μὲ τὸν Νομὸ
καὶ μ' αὐταῖς νὰ μᾶς καθίζουν τὸ μαχαίρι στὸν λαιμό;
Ὅλοι κατὰ τῆς εὐρείας λύσετε τὸν γλωσσοδέτη...
φαντασθῆτε τότε πόσοι θὰ γυρεύουνε ρουσφέτι.
Μὲς στὴ φτώχεια τὴν μεγάλη καὶ τὴν ἀναπαραδία
ποῦ παραδες νὰ κερνοῦμε τόσους ἐκλογεῖς, παιδιὰ;

Τίνος θὰ βαστοῦν τὰ κότσα καὶ πορὸς θάχῃ νὰ ἔοδεῦῃ
γιὰ καλῶν ἀντιπροσώπων,
καὶ γιὰ νὰ περιοδεύῃ
μέσα στοῦ Νομοῦ τοὺς τόπους;

Τότε ποῦ περιοδεῖαις μὲ λαλούμενα καὶ συμπάρα;
ποῦ λεφτὰ γιὰ θεριακλήδων ἀναριθμητὰ τσιγάρα;
Μὲς στοὺς τόσους ψηφοφόρους, μέσα σὲ χιλιάδες γλάρους,
πῶς θὰ κάνωμε βαπτῆσια, πῶς θὰ κάνωμε κουμπάρους;

Ποιὸς σὰν τώρα θὰ μ' πορῇ διαδήλωσι νὰ κἀνῃ;
μῆτε Κάρνεζυ κανεὶς δὲν θ' ἀντέχῃ στὴν δαπάνη,
καὶ θὰ λείψῃ κάθε δρᾷσις καὶ ζωὴ τῶν ἐκλογῶν,
καὶ θὰ γίνετ' ἕνας κρύος καὶ νερόβραστος ἀγών.

Ποῦ καιρὸς γιὰ τόσους ψήφους νὰ ρωτᾷς καὶ νὰ μαθαίνῃς
ποιὸς σὲ τόσους ψηφοφόρους θὰ μ' πορῇ νὰ κἀνῃ χάδια,
ποῦ κι' ἂν γίνῃς Ἑκατόχειρ βέβαια δὲν θὰ προσφθάνῃς
νὰ μαλάτῃς καὶ νὰ σφίγγῃς τὸς ἀμέτρητα ξεράδια;

Ὅλ' αὐτὰ λοιπὸν σκεφθῆτε, κι' ἀνυψώσετε φωνὴν
γιὰ τὴν πρώτη τὴν στενή.
Ἄλαλος κανεὶς μὴ στένῃ,
βγάλτε τὴν ἡ λαλιὰ...
σύνθημά μας ἡ παλιὰ,
κεραυνὸς, ἀστροπελέκι.

Ἡ φωτιά μας εἶναι τόση, ποῦ καὶ Πάλλον πάγους τήκει...
μᾶς... ἡ θάνατος ἡ νίκη.

καὶ καμπόσας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Κατάστημα τῶν Μενδρινῶν ἐκ τῶν τελευταίων
μὲ θαυμασίαν συλλογὴν πλουσίαν ὑφασμάτων.
Εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν ἐπιτίθεται πολὺ
κι' εἰκοσι φέρον ἀριθμὸν τοὺς πάντας προσκαλεῖ.

Στὸ Φαρμακεῖον τοῦ γνωστοῦ Μαρινοπούλου τώρα
αὐτομάτα ξυριστικά θὰ βρῇτε μηχανήματα,
ὅπου γλυτόνουν πρόσωπα πολλῶν γενειοφόρα
ἀπὸ συχνοὺς τραυματισμοὺς καὶ ξουραφιῶν κοιμήματα.